

drive Bankvirksomhed. Det er den selv samme Bestemmelse, som findes her, det er Koncessionsbestemmelsen, som man nu har slaaet op som en fæl, ful, socialistisk Idé fra Regeringens Side; det viser sig, at de Konservative og Venstre i Norge kan udmærket godt gaa med til en saadan Bestemmelse, som man nu angriber den fungerende Erhvervsminister for.

Endvidere hedder det: „Forhøjelse af en Banks Aktiekapital kan ikke registreres, før Kongen har givet Tilladelse til Forhøjelsen.“ Det er det selv samme, som her er foreslaaet. Der er den Forskel, at i Norge er det Kongen, der skal give Tilladelsen, men her er det Ministeren; men bevares, jeg vil sige, at hvis det skulde komme an paa at gøre en Forandring her, skal vi ikke have noget imod, at det bliver Kongen, der giver Tilladelsen; saa bliver det ærede Medlem Hr. Aksel Jensen maaske blidere stemt. Videre hedder det, at en Forandring i Bankvedtægterne træder ikke i Kraft, før den er vedtaget af Kongen. Det er det samme, som her foreslaas. „En Bank maa ikke oprette Afdelinger eller Filialer udenfor Forretningskontorets Kommune, før Kongen har givet Tilladelse dertil“ — det samme findes ogsaa paa anden Maade her i det foreliggende Forslag.

Saa kommer vi til de Bestemmelser, som vedrører selve Konsolideringen af Bankens Virksomhed; herom findes der tilsvarende Bestemmelser, nogle strængere, andre mildere end i det foreliggende Forslag; men alle disse Bestemmelser gaar i selv samme Retning som det foreliggende Forslag. Saaledes er der Bestemmelser om de likvide Midler i Bankerne; de slutter sig meget nær til de Bestemmelser, som findes i det foreliggende Forslag. Der er ogsaa en Bestemmelse om, at Bankerne ikke maa drive Handel med Aktier for egen Regning — ligeledes at naar en Bank overtager en Ejendom til Fyldstgørelse af sin egen Fordring, maa den afhænde den igen, saa snart den derved kan faa Dækning for sin Fordring; der er Bestemmelser om, hvor meget af en Banks Aktiekapital der maa anbringes i andre Selskaber; der er en Bestemmelse om, at en Bank maa ikke til nogen indrømme højere Kredit end Beløvsvarende til 25 pCt. af Bankens Aktiekapital med Tillæg af den oplagte Reservefond. Særlig det ærede Medlem Hr. Sven opponerede imod den her foreslaaede Bestemmelse om, at en Bank maa udlåane 30 pCt. og med Bankinspektørens Tiltadelse 40 pCt. af sin egen Kapital til egen Kunde; det fandt det ærede Medlem Hr. Sven var

alt for strengt. Nu ser man, at den norske Rigsdag har vedtaget en Bestemmelse, hvorefter der kun maa udlånes 25 pCt. af denne Kapital.

Jeg kunde nævne en hel Del andre Bestemmelser i den norske Lov, der vel ikke er enslydende med og heller ikke ganske dækker Indholdet af det foreliggende Forslag, men som alligevel bevæger sig indenfor de selv samme Principper, som er foreslaaet her. Hvis man kan sige, at dette Forslag er uklart og selvmodsigende, nu vel, saa er altsaa hele den nye norske Banklov ogsaa uklar og selvmodsigende. Jeg vil nu holde paa, at de Herrer Lovgivere i Kristiania, om Forladelse Oslo, i saa Henseende er kommet et godt Hestehoved foran os paa dette Omraade, og det er min Opfattelse, at den norske Befolkning er sine Rigsdagsmænd mere taknemmelig derfor, end det danske Folk vilde være os taknemmeligt, hvis vi fulgte de Anvisninger, vi ved denne Lejlighed har faaet fra de ærede Medlemmer Hr. Sven og Hr. Aksel Jensen.

Jeg vil saa gøre et Par Bemærkninger om Andelskasserne, som adskillige ærede Medlemmer har nævnt, og som man har anbefalet skulde undrages Banktilsynet og hele den Kontrol, som indeholdes i Lovforslaget. Det kan jeg for min Part aldeles ikke tilraade, thi efter min Opfattelse er disse Andelskasser rene Bankvirksomheder. Jeg har her en Redegørelse fra Bestyrelsen for de sammensluttede vestjydske Andelskasser, hvori det hedder: Andelskasserne er Foreninger hvilende paa Medlemmernes ubegrænsede Ansvar, og de har saaledes ingen tegnet eller indbetalt Garanti- eller Aktiekapital. Derved adskiller de sig naturligvis for en Del fra Banker, men jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger om dette Grundlag for Pengeinstitutter, denne ubegrænsede Solidaritet.

De fleste Andelskasser er oprettet paa Landet, og de, der gaar ind i dem, er altsaa Landboere, der garanterer med alt, hvad de ejer. Jeg kan ikke se andet end, at der er en vis Fare derved, fordi mig bekendt garanterer de samme Landmænd i mangfoldige Tilfælde paa mange andre Omraader med alt, hvad de ejer, det garanterer de vist ogsaa med mange Gange i deres Foderstofforeninger, Brugsforeninger og andre Andelsvirksomheder. Hvor meget de ejer, og hvor stor den Garanti er, ved man ikke noget om, men denne Garanti med alt, hvad man ejer, bliver jo gennemhullet; jo flere Steder Garantien ydes, jo mere gennemhullet er den, og jeg kan godt tænke mig, at hvis der en skønne Dag tilstøder en saadan